

Posamezna številka 6 vinarjev.

„DAN“ izhaja vsak dan — tudi ob nedeljah in praznikih — ob 1. uri zjutraj; v ponedeljkah pa ob 8. uri zjutraj. — Naročnina znaša: v Ljubljani v upravnistvu mesečno K 1'20, z dostavljanjem na dom K 1'50; s pošto celoletno K 20.—, polletno K 10.—, četrtletno K 5.—, mesečno K 1'70. — Za inozemstvo celoletno K 30.—. — Naročnina se pošilja upravnistvu.

Telefon številka 118.

DAN

NEODVIŠEN POLITIČEN DNEVNIK.

Posamezna številka 6 vinarjev.

Uredništvo in upravnistvo: Učiteljska Tiskarna, Frančiškanska ulica št. 8.

Dopisi se pošiljajo uredništvu. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo, rokopisi se ne vračajo. Za oglaševanje plača: peti vrsta 15 v, osmrtnice, poslana in zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglaševanju po- pust. — Za odgovor je priložiti znamko.

Telefon številka 118.

Sloga in razdor.

Nobena stvar se na Slovenskem menda tako slabo ne razlaga kakor sloga. Misli se, če je vse tako — pa je sloga in tako je najbolj prav. Vsak klic s te ali one strani se smatra kot motenje sloge in gorje onim, ki si upajo motiti slogo.

Zadnjič sta prišla »Mir« in »Slovenec« nekaj navzkriž glede koroških Slovencev — in glejte v klerikalnih vrstah nihče ni jokal in stokal o slogi. Nasprotno: »Slovenec« je v članku, ki naj opravičuje propadanje koroških Slovencev na koncu prav lepo povedal:

»Če pa komu ni to ali ono prav, če ima kakšne pritožbe ali pa, če misli, da bi on v tem ali onem slučaju stvar boljše naredil, imamo to-zadevne instance, da se spravi stvar v debato. Zato pa imamo stranko. Stranka vendar ni za to, da se samo kima, ampak da vsak poklicani pove svoje mnenje.«

To so lepe besede!

Tudi »Slovenski Narod« se je bavil z nauki in nasveti ter misli o njih tako, da je svetovalec mnogo, delavcev malo. Med drugim pravi: »Najpriljubljenejši »Slager«, ki ga je slišati v vsaki krčmi in vsaki kavarni, koder sede strogi kritiki narodno-napredne stranke je: »ven med ljudstvo — ljudstvo je treba na shodih poučevati, politično izobraževati in je potem organizirati.« To je zlata resnica, ki ji živa duša ne ugovarja, ki jo vsakdo uvideva in priznava; to je resnica, ki jo prežveka že vsak dijaček — ali kaj pomaga prekuhanje take že do kosti od najbolj banalnih kričev, ogledane resnice, če ni zadosti delavcev in ni zadosti sredstev.

Kaj je treba storiti, kako je treba delati, to vemo že davno, vsi, to ve vsaka kuharica, to so sveti in nauki, o katerih velja zaničljivi izrek: pet krav za en groš. Mož in denarja je treba za vsako agitacijo in za vsako organizacijo in koder teh ni ali ne dovolj, tam vsi ceneni nauki in sveti nič ne zaležejo.

K temu bi se dalo povedati par besedi z ozirom na nauke in nasvete zadnje dobe.

V vsaki organizaciji je treba nekeke razdelitve: šele potem pride vsak delavec do veljave. Zato pogosto vsi nauki in nasveti nič ne pomagajo, ker se ne reče: Tako mora biti. Pogosto pa je potrebno, da se da prostost dela onim, ki hočejo delati. Tako n. pr. so danes razmere take, da delavec, ki ima svoje prepričanje, ne bo nikoli delal s takim veseljem za meščansko stranko kakor za svojo organizacijo. In, gospoda, dobra volja, navdušenje, samozavest, to je mnogo. Kaj pomagajo vsi nauki, ako ni tega!

Ko smo opazili med slovensko mladino narodno gibanje, ko smo videli, kako ti ljudje z veliko vero gredo na delo, kako odločno stopajo na pot, jim nismo dajali naukov in nasvetov — mislili smo si: naj gredo. Taki ljudje prej ali slej zmagojejo.

Mislimo, da bi bilo treba razločevati slogo v stranki in slogo v vrstah. Klerikalci še ne smatrajo, da je konec sloge, ako ima na Koroškem kdo svoje mnenje — tudi pri nas bi se lahko tega navadili. — Ni vsak nastop razdor — taki nastopi so le znamenje prenavljanja in nove življenja. Ne varovati je treba slogo — ampak iskati jo med onimi, ki delajo na raznih poljih za skupno narodno korist.

Odgovorite nam!

Trst, dne 17 avg. 1912.

Stavil sem si že nešteto krat vprašanje: »Kaj je vzrok, da se 90 odstotkov trž. slov. mladine, prihajajoče iz C. M. šole, potaplja v italijanskem morju?«

Ali bi hotel to kdo tajiti?

»Ali ima slovenski živelj v Trstu res tako malo odporne sile v sebi, da ne more preprečiti raznarodovanja svoje mladine, bodočnosti našega naroda na tej tako važni postojanki ob Adriji?«

Odgovarjalo se je vedno: »Iz mladine, ki je prepuščena sama sebi, ki je brez vodnika, ki se potepa okrog, razkrojena kakor čreda preplašenih ovčic, ne bo nikoli nič. Za nas tržaško slovensko mladino se ni doslej zmenil živ krst. Tisti, katerih dolžnost bi bila, da si iz nas vzgoje krepak, jeklen narod, ki bo alho kljuboval vsem napadom naših narodnih in socialnih nasprotnikov, ali so se kedaj pobrigali za nas? — Zapuščeni, zanemarjeni, brez zaslonbe smo! Saj imajo zdrave oči, ali ne vidiš?«

»Kaj —, obsojaš trud in delo tistih, katerim gre vse spoštovanje, katerim gre vsa zahvala za naš tako lep splošen napredek?«

»Zaslugam ne odrekam priznanja. Ali kaj misliš, kaj mora doleteti naš narod recimo čez en četrt stoletja, ako se, kakor si se sam prepričal, 90 odstotkov naše celo iz C. M. šole prihajajoče mladine poaničari?«

»Ali nisi čital v »Edinosti« od 7. t. m., da mladina nič ne dela, da se valjajo mlade moči po kavarnah ter samo zabavljajo in kritizirajo? Eden ali dva vendar ne moreta storiti vsega! Mladina se mora tudi sama nekoliko pobrigati zase. Pogledj samo, kako je v tem oziru pri drugih narodih!«

»Poskusimo!«

In ona peščica mladine, ki je imela toliko moči v sebi, da se ni dala potutjeti, je šla z lepimi nameni in ideali v srcu na delo. — Joj — kako je palo po nas: »Vi hočete novo nar. soc. stranko, ki bo nasprotna naši samo nar. stranki!« Ljudje božji, ali se na tak način hoče pridobiti srca naše vseskozi proletarske mladine v Trstu? — Slišali smo to na svoja ušesa. Verjeli smo raje in verujemo raje še vedno lažem in denuncijacijam »Slovenca«, te najumazaneje čunje pod solncem kakor nam, in deževalo je dalje in dežuje še vedno: »Antimilitaristi, uporniki, razdirači, slepci in dr. izmišljene in nečiste obdolžitve in podtikljanje.«

Tu so se mi odprle oči in spoznal sem se na prepričanje stare zakonske dvojice: »Molči, Luka,« se je na vse grlo zadirala njegova boljša polovica, Polonca, »molči, bom jaz kričala!«

Zato prosim odgovorite nam, vi inteligentno oblečeni izobraženci, ki se vsi, razun par častnih izjem, v resnici samo vlačite po kavarnah ter kritizirate, — saj trž. slov. mladina je po svoji nerazmerni večini delavska in nima denarja, da bi ga zapravljala po kavarnah, — odgovorite nam torej, vi ljudje: »Ali v resnici hočete, da ostane vse, kakor nam kaže vaše neprestano ruvanje proti našemu gibanju, kakor je bilo, pri starem? Ali naj še dalje trpimo, da stopa naš narod z naglimi koraki proti robu svojega groba? Ali naj opustimo že započeto delo? Ali naj še nadalje trpimo, da se bo 90 odstotkov naše celo v C. M. šoli v nar. duhu vzgojene mladine potapljalo v močvirju odpadništva in nar. indiferentizma? Ali nam hočete zato,

ker si mislo dali ukrasti svoje narodnosti ter absorbirati ves svoj zelo pičli prosti čas z delom v prospeh in korist slov. nar. stvari v Trstu, metati polena pod noge?«

Odgovorite nam!

Če niste doslej ničesar storili za mladino, vam tega ne očitamo in ne zahtevamo, da bi v bodoče kaj storili, ali zakaj nas napadate, če si hočemo sami pomagati? Jozua.

POLITIŠKA KRONIKA.

Menšikov o francosko-ruskih odnosih. Povodom bivanja francoskega ministrskega predsednika Poincarreja v Rusiji piše znani ruski publicist Menšikov v »Novoje Vremju« sledeče: »Ako bi se Nemčiji posrečilo uničiti Francijo, bi bil to strašen udarec za Rusijo. Za francosko-rusko zvezo je osobito važno, da se izogne vsaki vojni z Nemčijo. Vojna med Anglesko in Nemčijo pa bi nasprotno Rusom in Francozom zelo dobrodošla. V tem boju bi bila namreč nemška mornarica popolnoma uničena, a tudi angleška bi padla na polovico. Ako bi prišlo do delitve Turčije, bi Rusija ne smela niti Avstriji niti Nemčiji stavljati nikakih zaprek. Mesto nekorstne vojne z Avstrijo, lahko Rusija svoje čete bolje uporabi v Mali Aziji, Turkestanu in Mongoliji. Ko se je izvršila aneksija Bosne in Hercegovine je bil on (Menšikov) edini, ki se je protivil intervenciji Rusije, ker je bil prepričan, da bo popolnoma brezuspešna. Dogodki so tudi v resnici potrdili njegovo prepričanje.

Čehi in Nemci v Šleziji. V zadnjem času Nemci v Šleziji vedno bolj napredujejo in to na škodo Čehov in Poljakov. Njih uspehi so jih podvzivali še za intenzivnejše delo, ki se je sedaj razvilo v sistematično narodno akcijo pod pokroviteljstvom nemškega narodnega sveta. Na ta način hočejo Nemci paralizirati češko gibanje, katero vodi narodni svet. Nemški narodni svet se je obrnil te dni na vse zaupnike po čeških in poljskih občinah v Šleziji za informacije in to predvsem glede izpraznjenih mest tako v javnih kakor privatnih službah. Na ta način skuša nemški narodni svet vrniti v čisto slovenske občine svoje pristaše. Nemci zahtevajo tudi natančnih pojasnil, kje je kako zemljišče na prodaj in kje bi se lahko nastanil kak nemški trgovec ali obrtnik. Kako pogubno je to delovanje nemškega narodnega sveta za Slovence v Šleziji se vidi iz tega, da je »Nordmarka« v te svrhe izdala dosedaj nič manj kakor 200.000 K. Seveda tudi Čehi ne mirujejo in pozivljajo po častopisih energično svoje pristaše, naj paralizirajo delo Nemcev. Te dni so praški »Narodni listi« v to svrhu izdali na vse češke poslance v Moravski in Šleziji poziv, naj dobro pazijo na nemške nakane in vsako stvar takoj javijo češkemu narodnemu svetu.

Belgija pred generalnim štrajkom. Belgija se pripravila na generalni štrajk. Socialisti so kakor znano imeli že meseca julija svoj strankarski kongres, na katerem so sklenili, da je treba takoj pričeti s predpripravi za generalni štrajk, ki ima namen služiti kot sredstvo,

da si ljudstvo izvojuje splošno volilno pravico. Termin za štrajk sicer še ni bil določen, vendar pa je bilo sklenjeno, da se priredi še pred sestankom belgijske zbornice. Osnovan je bil centralni odbor in nato še provincijalni odbori. Centralni odbor je izdal na narod poziv, naj pristopa k tem organizacijam in varčuje denar. Oklic povdarja, da belgijski narod nima ničesar pričakovati od klerikalcev, ki imajo vso oblast v rokah. Le sprememba volilnega reda zamore pomagati širšim slojem naroda, ki se bo potem gospodarsko zelo dvignil. Bodoči veliki štrajk bo tretji enake vrste. Prvi je bil l. 1893, ko je stavallo nad 200.000 ljudi. Pri drugem štrajku je število naraslo na 300.000, sedaj pa socialisti upajo, da se bo štrajka udeležilo nad 500.000 ljudi. Odbor želi, da bo za stavko preskrbljeno za 4 do 5 tednov. V Nemčiji nameravajo socialistične in liberalne delavske organizacije z vso silo priškočiti svojim belgijskim bratom na pomoč in jih podpreti tako gnotno kakor moralno.

DNEVNI PREGLED.

Klerikalci kličejo na poboj. Vsled velikanske manifestacije za sokolsko idejo so postali sedaj klerikalci kar divji. Svojih divjaških natur ne morejo prikriti niti v svojih listih. Tako piše sobotni »Slovenec« zoper Sokole sledeče: »Še na boj, v boju smo trpeli, v boju zmagali v boju napredovali! Bog varuj, da bi zdaj bo med nami ponehal!« Tako piše od ljubljanskega škofa blagoslovljeni list. Ali je to nauk o krščanski ljubezni?

Neokusnost. Skrajno neokusnost je zagrešil neki klerikalni petelin v sobotnem »Slovencu«. Ker ne more prikriti svoje onemogle jeze nad sijajno uspešo sokolsko slavnostjo na Bledu, piše sedaj po svoji cunji lažnjiva poročila. V poročilu iz Bleda piše tudi sledečo neokusno vest: »... pri pozdravu namesto občinskega odbora, je bilo videti kot znak propadajoče svoje stvari dolgočasnega političnega parazonista dr. Ferjančiča in še par takih kapacitet. — Ker klerikalci drugače ne morejo zavrniti velikega utisa sokolskega zleta na tujce, pišejo sedaj o »usiljenih in neljubih« gostih na Bledu. Kar se pa tiče odganjanja tujcev, je kriv temu klerikalni občinski odbor in kranjski klerikalci sploh, ki s svojim surovimi napadi po listih hujskajo zoper tujce in tujce zoper domačine. Sram mora biti vsakega poštenega Slovenca pred takimi lastnimi brati.

Ignoranca in slepota. Nemški katoličani so v Aaclum sprejeli na svojem shodu sledečo naravnost neumno resolucijo glede časopisa: »Katoličani naj ne naročajo, pa tudi ne berejo in na kakeršenkoli drugi način podpirajo liberalnega časopisa, pa tudi ne brezbarvnega.« To se pravi z drugimi besedami: »mi želimo, da ostanejo naši ljudje vedno v temi, slepoti in neumnosti. Napredno časopisje pa odpiraj ljudem oči in odkriva klerikalna sleparstva na račun ljudstva in grdo priljubljenost, ki je zgolj hinavščina.

Neverjetno je izražanje sobotnega »Slovenca« o veri. Kakor poroča, je kardinal Mer-

Kmetska posojilnica Ljubljanske okolice

Rezervni zaklad nad 500.000 kron.

Stanje hranilnih vlog 20 milijonov kron.

Obrestuje hranilne vloge po čistih 4 1/2 % brez odbitka rentnega davka.

LISTEK.

EMILE ZOLA:

Vode naraščajo.

(Dalje.)

Tudi ostali so pričeli boj, — troje mož proti reki. Gaspard se je bil oborožil z brunom in je odvrčal kose lesa, ki so se zaganjali ob zid. Večkrat je bil udarec tako močan, da se je zvrnil. Jaques in Pierre sta stala zraven in poizkušala odvrčati naplavljene razvaline z dolgim drogom. Že je prešla ura v tem srašnem boju. Polagoma so prihajali ob pamet, pričeli kleti in zmerjati vodo. Gaspard je tolkel z brunom, kot bi imel pred seboj človeka, ki mu hoče prebosti prsi. Toda voda se je upirala enakomerno — neranljiva, nepremagljiva. In takrat sta se stegnili Jaques in Pierr trudna po strehi, dočim je Gaspard poizkušal še zadnjič. A tok mu je iztrgal bruno in je vrgl proti strehi. Nadaljnji boj je bil nemogoč.

Marija in Veronika sta se objeli. Z obupnim glasom sta ponavljali venomer iste besede, ki mi zvane še danes v ušesih:

»Ne maram umreti, — ne maram umreti!«

Roza je objela obe, ju izkušala tolažiti in pomiriti. Toda nato se je stresla sama, dvignila glavo in zavpila z njima: »Ne maram umreti!«

Le teta Agata ni dejala ničesar. Nič več ni molila in se križala. Gledala je topo in se hotela smehljati, ko me je ugledala.

Voda je močila že opeke. Pomoč se nam ni nudila od nikoder. Od cerkve sem smo čuli še zmerom glasove, zagledali smo v daljavi dvojce svetilk, nato je ležala pred nami neiz-

merna rumena vodna ravan. Prebivalce Saintina, ki so imeli čolne, je najbrž še pred nami zalotila voda.

Gaspard je začel hoditi zopet po strehi. Naenkrat je vzkliknil:

»Pridite in pomagajte. Držite me trdno!«

Držal je drog in opazoval velikanko črno framovje, ki se je bližalo nam. Bila je streha velikega skednja, trdno zbite deske, ki jih je odtrgal valovje in so plavale kot velik plavaj po vodi. Ko je prišla bliže, jo je pridržal z drogom in zaklical, ker bi ga drugače potegnili za seboj. Prijeli smo ga za pas in ga držali. Ko je splav prišel v strugo, se je zaletel ob streho s tako silo, da smo menili: raznese jo na tisoč kosov.

Gaspard se je zaletel z drzovitim skokom na ta splav, poslan nam na pomoč. Preiskal ga je na vseh koncih, da se prepriča o trdnosti, dočim sta Pierre in Jaques držala zanj. Nato se je nasmejalo rekoč:

»Dedek, rešeni smo. Ne jokajte ženke. Lep čoln. Le glejte, noge so čisto suhe. Ponesel nas bo vse in uredimo si v njem udobno.«

Vendar je spoznal potrebo, da ga utrdi še bolj. Ujel je plavajočo bruno in jih privezal z vrmi, ki jih je Pierre vzel s seboj na streho. Ko je spodrsnil v vodo smo vsi zakričali, a odvrnil je zvonikom smehom. Vode je bil navajen, z lahkoto je preveslal miljo po Garoni. Ko je bil zopet priplezal na streho, je dejal, otresujoče se:

»Sedaj lahko vstopimo ne gubimo časa!«

Ženske so klečale; Gaspard je dvignil Veroniko in Marijo in jih dejal na sredo splava. Roza in teta Agata sta pa zdrseli po strehi v čoln in sedli poleg malih deklic.

Pogledal sem na cerkev. Aimée je stala še zmerom tam. Sloneča je ob dimniku in dr-

žala otroka v zrak. Voda ji je segala tedaj že do pasu.

»Ne boj se, ded«, je dejal Gaspard. »Ko pripeljemo mimo, jo vzamemo s seboj; obljubim ti.«

Pierre in Jaque sta bila že na splavu in šel sem za njima. Malo se je sicer nagibal na stran, toda držal je zadosti trdno, da nas ponese. Gaspard je zapustil streho poslednji in nas prosil, naj vzamemo droge, ki jih je bil znosil skupaj za vesla. Storili smo to, kar je rekel sam pa je veslal z velikim drogom zelo gibčno. Na njegovo povelje smo se vrpli z drogi ob streho da odrinemo splav. A bilo je, kot bi bil pri rastel. Vkljub vsem naporom ga nismo mogli odriniti. Pri vsakem poizkusu nas je tok zagnal proti hiši. Bilo je nevarno delo, ker voda ga je hotela vsak čas prevrniti.

In tedaj nas je iznova obšel občutek naše slabosti. Že smo zrl rešitev, a reka nas je še zmerom oklepala. Kesal sem se že, da smo vzeli tudi ženske, ki bi jih bilo bolje pustiti na strehi, kajti vsak trenotek sem menil, da izginejo v valovih. Ko sem pa omenil, da zapustimo splav, so kriknili vsi:

»Ne, ne, poizkusimo še enkrat. Raje umremo tu!«

Gaspard se je nehal smejeti. Poizkusili smo vnovič in uprli droge s podvojeno močjo ob streho. Nazadnje se je domislil Pierre, da gre na sleme hiše in potegne z vrvo splav na onostran hiše. Hotel nas je odvzeti strugi, kajti na drugi strani bi čisto lahko odpluli naprej. A spomnil se je svoje obljube, da reši našo nesrečno Aimée, ki je še zmerom klicala obupno. Da dosežemo to smo morali čez cesto in strugo, proti kateri smo se borili toliko časa zaman.

Pogledal me je vprašajoče. Še nikoli mi ni divjal tak boj v duši. Igrali smo se z življenjem osmerih ljudi. In vendar se nisem mogel zoperstaviti klicom na pomoč.

»Da, da«, sem rekel Gaspardu. Ne moremo je pustiti ondi!«

Povesil je glavo in ni rekel nobene besede. Nato je pričel sekati drog in se vpiral ob ostale zidove, moleče iz vode. Vozili smo mimo sosedne hiše, nad našimi hlevi. Ko pa smo dospeli na cesto smo vsi zakričali. Struga nas je pograbila in zagnala proti naši hiši. To se je zgodilo v trenutku. Splav se je zavrtel kot suhi list in v trenutku, ko smo zakričali, smo že prileteli z velikansko silo ob streho. Splav se je razletel, razbite deske so se zasukale v vrtnico in vrglo nas je vse ven.

Kaj se je nato zgodilo se ne spominjam. Vem samo, kako je odnašalo teta Agata po površju. Nekaj časa jo je držala obleka, potem se je pogreznila z glavo navzdol, ne da bi se branila.

Močne bolečine so me zopet osvestile. Pierre me je vlekel za lase na streho. Obležal sem in zrl predse topo. Pierre se je potopil zopet. In napol v omotici sem se čudil da se je prikazal mesto njega Gaspard, držeč Veroniko v objemu. Ko jo je spustil predme na tla, je skočil vnovič notri in se prikazal z Marijo. Njen obraz je bil voščenoobed in tako nepremičen, da sem menil, da je izdihnila. Zopet se je potopil. To pot pa je iskal zaman. Pierre mu je pomagal in govorila sta med sabo; kaj, nevem. Ko sta trudna splezala na streho, sem vprašal:

»In teta Agata — in Jaques — Roza?«

Zmajala sta z glavo in debela solza se jima je potočila. Iz njunih besed sem povzel da si je Jaques razbil glavo ob bruno. Roza pa se

cier spregovoril na 59 katoliškem shodu v Achnu sledeče »znamenite besede?« So nekateri ljudje, ki sanjajo o miru in zmagi cerkve. To so sanje. Dokler bo svet stal, bo večna vojska med cerkvijo in satanom. Samo takrat smemo upati na zmago, če se bomo danes in jutri vedno vojskovali. — Tako piše »Slovenec«, ki oznanjuje s tem čisto novo vero, prav po Trseglavovih načelih, ki jih je razkladal v Mirnu na Goriškem.

Dr. Hudnik pomiloščen. Kakor je »Dan« javil z Dunaja, je bil predlagan v pomiloščenje. Včeraj so ga pa že prepeljali v Postojno in je sedaj prost. Kakor nam javljajo, zdravstveno stanje dr. Hudnika ni posebno ugodno. Baje bode moral takoj oditi v zdravišče. Ječa ga je zelo oslabil in mu škodovala na zdravju.

Mirozov bosnjaške godbe. V soboto na večer je bil na čast rojstnega dne cesarja v Ljubljani mirozov bosnjaške godbe. Ljudje so se kar trli in navdušeno korakali za našimi brati po ulicah. Godba je igrala tudi pred ljubljanskim magistratom. Splošno je občinstvo s simpatijo sprejemalo bosnjaške fante v Ljubljani.

Novi kamniški župan je že toliko napredoval pod dekanom, da prihaja pozdravljati klerikalne prireditve v Kamniku v ekvipaži. To se Kamničanom zelo dopade. Radovedni so le vsi, kdaj bo dekan pripravil novega župana od tega, da bode prelomil svoje triindvajsetletne tradicije in se tudi v cerkev pripeljal z vozom. Vsekakor bo to težja pot in mogoče g. dekan zato tudi ni toliko trmoglav. Da le klerikalni rog dobro poje. Nove dobe, nova vera!

Illuminacija na Bledu. Kakor vsako leto se je vršila tudi letos na predvečer cesarjevega rojstnega dne na našem krasnem Bledu iluminacija. Po 15. avgustu se je vreme na Gorenjskem ustanovilo in tako smo imeli v petek in v soboto dva krasna dneva. To je privabilo zopet novih gostov. Razsvetljava na jezeru je bila prav tako krasna kakor druga leta. Vse vile okoli jezera so bile naravnost čarobno okrašene z lučicami, pod Gradom so letele v zrak rakete, Grad je bil lepo razsvetljen in je nutil v svitu bengaličnega ognja res krasen pogled. Jezero je bilo polno čolnov, nekateri med njimi so bili umetniško krasno okrašeni. Na jezeru je igrala godba in je pel pevski zbor. Zvečer je prišlo na Bled od vseh strani mnogo gostov iz okolice. Kakor vse kaže, bo nutil letos Bled še po 18. avgustu mnogo lepih dni in bo onim gostom, ki na njem ostanejo nadomestil onih par slabih dni, kar jih je doslej skazil dež. Znano je, da je Bled ravno proti koncu avgusta nenavadno krasen.

Razvije prapora cerkniškega Sokola. Zopet je vstal iz sokolskih vrst nov prapor. Včeraj se je vršilo v Cerknici slavnostno razvije prapora cerkniškega Sokola, ki je bilo spojeno z izletom idrijske sokolske župe. Slavnosti so se udeležila vsa sokolska društva, organizirana v Idrijski sokolski župi in deputacija ljubljanskega Sokola. Bilo je okoli 150 Sokolov v kroju. Goste je pozdravil starosta cerkniškega Sokola br. Šerko. Kumica g. Pogačnikova je imela pri razviju prapora navdušen govor, v katerem je pozivljala Sokola, naj varuje svoj prapor kakor svetinjo. Odgovarjal je starosta Idrijske sokolske župe poslanec Gangl. Telovadba je izpadla nad vse pričakovanje; posebno je ugaljal nastop Sokolice. Gledalec je bilo nad 2000. Po telovadbi se je razvila veselica, ki je trajala pozno v noč. Kljub hujškanju od strani klerikalcev je bilo navdušenje v Cerknici naravnost velikansko. Trg je bil ves v zastavah in pri sprevodu je kar deževalo cvetic na Sokole. Od občine ni goste prišli nihče pozdraviti, kar pa seveda čisto nič ne škoduje.

Kinematograf Ideal. Danes zadnji dan izbornega vspeh. Sijajna drama »Grelti našega časa« je dosegla popoln uspeh. Žurnal Pathe je vlezanimiva in krasna veseloigra. Slikar iz ljubezni s priljubljenim Maks Linderjem vzbuja splošno veselost. Jutri dve učinkovitosti Olimpijske igre v Stokholmu in Telegrafisti forta, ameriška drama v 2 dejanjih.

Nova častna meščana v Novem mestu. Novomeški občinski zastop je v svoji zadnji seji z dne 17. t. m. na predlog župana g. Rozmana imenoval častnim meščanom gg.: prošta dr.

je bila oklenila telesa svojega moža in odnesel jo je s seboj. Tete Agate ni bilo nikjer. Najbrž je voda zaneslo njeno truplo skozi odprto okno pod nami.

Vstal sem in pogledal proti strehi, kjer je stala poprej Aimée. Toda voda je zmerom naraščala. Aimée se ni oglasila nič več. Videl sem samo dvignjene roke, v katerih je držala otroka nad vodo. Nato so se pogreznili vsi in od meseca žareča vodna ravan se je strnila nad njimi.

V.

Ostalo nas je samo petero. Voda je pustila le še majhen del slemena prazen. Dimnik je že odnesla. Veroniko in Marijo, ki sta bili v nezvesti, smo morali držati pokonci, da jima niso valovi zmočili nog. Polagoma sta se osvetlili in še bolj smo se zgrozili, ko sta pričeli vpiti, trdi od mraza in mokrote, da nočeti umreti. Tolažili smo ju kakor male otroke in rekli, da ne pustimo jima umreti, da bomo že obranili smrt. Toda verjeli nista ničesar več, vedeli sta, da ju čaka smrt. In vselej kadar sta izpregovorili besedo umreti, zašklepetali so jima zobje in objeli sta se v strahu. Minilo je.

Od razdejanje vasi nismo videli ničesar več samo sem od zvonika, ki je ostal nepoškodovan, smo čuli glasove rešencev. V daljavi je žumela voda. Hiše se niso podirale nič več, bilo je, kakor, kadar se razbije ladja sredi oceana, tisoč mil oddaljena od celine.

Zazdelo se nam je, da čujemo vdare vesel, počasne in enakomerne, in da prihaja vedno bliže. Ah, ta sladka muzika upa, kako smo planili, da razgledamo. A odkriti nismo mogli ničesar. Rumenkasta ravan je ležala nepremična, tutam smo uzrli temno senco, vrhove dreves ali ostanke razrušenih zidov — nič se ni zganilo.

Elberta ter notarja dr. Poznika. Predlagatelj se je spominjal velikih zaslug obeh gospodov, posebno zaslug prošta dr. Elberta. Njemu se ima mesto zahvaliti, da dobi od nove železnice kolodvor na svoji strani, ne pa da bi dobila Kandija glavni kolodvor kot so to nekateri hoteli. Sploh se je vplivu dr. Elberta mnogo zahvaliti na vresničenju zgradbe te železnice. Ravno tako je proštoval največja zasluga, da se je nova državna gimnazija zgradila v mestu in ne v Kandiji, kakor se je od gotove strani intrigriralo. Tudi na premeščenju novega mestnega pokopališča si je proštr pridobil veliko zaslug. Posebno pa se ima mesto le njemu zahvaliti, da postane staro pokopališče last mestne občine. — Glede zaslug g. dr. Poznika predlagatelj omenja, da je bil isti že od l. 1879. v občinskem odboru, med tem tudi večkrat župan, da je soustanovitelj Mestne hranilnice, pri kateri še sedaj deluje. Zlasti pa gre dr. Pozniku nepozabna zahvala, da je bil on tisti, ki je na mestnem uradu uvedel slovenščino, dočim se je do tedaj uradovalo izključno le nemški. Tudi se ima Novo mesto posebno dr. Pozniku zahvaliti, da si je ohranilo svoj Narodni dom, ki je bil že v nevarnosti, da preneha. Občinski odbor je spričel teh zaslug oboj gospoda soglasno imenoval častnim meščanom.

Deželni odbor protestira proti novemu vinskemu davku. Klerikalci hočejo pl. Šuklju tudi kot zdravniku za ozdravljenje deželnih financ res popolnoma ubiti. Zdaj razpošiljajo vsem županstvom posebne pozive, naj občine izrečejo svoje mnenje o tem novem davku. Seveda morajo protestirati, da bo v deželnem zboru bolj zaleglo. O takem protestu se je razgovarjal novomeški mestni svet v svoji zadnji seji. Župan g. Rozman je predlagal, naj se od strani novomeške občine tak protest opusti, ker prvič to ne spada v njega delokrog in drugič pa ta davek v resnici ni tako nevaren, kakor vpilejo, ker navsezadnje če se tudi sklene, plačali ga bodo zopet le konsumenti. Ostali občinski odborniki pa so storili sklep, da se za prihonoj sejo pripravi protest, ki se ima v smislu naročila doposliti poslancu Jarcu.

Iz občinske seje novomeškega občinskega sveta. Pri občinski seji na večer 17. t. m. se je med drugim tudi sklenilo: Novo drsališče na Loku zgradi železniška uprava, ker je dosežanje porabila za zgradbo podstavkov za železniški most preko Krke. — Pravica domovinstva se podeli gg. Jožefu Bele, davčnemu izterjevalcu ter Andreju Mihelinu, sod. oficijantu. — Pritožbi pekovega mojstra g. Kastelica radi prepovedanega nadaljevanja stavbe pri hiši št. 105 se tudi to pot ne ugoditi, dasi se je stavba že pričela l. 1909 in je v Novem mestu ravno sedaj tako splošno pomanjkanje stanovanj. Pritožba roma na deželni odbor. — V mestni hiši nastanjenemu poštnemu uradu se najemina zviša, odslej plača 3500 K letno, vodarina in drugo še posebej. — Predlog generalnega konsulat v Saloniki glede zasiguranja o podelitvi domovinstva inozemcem, se v principu odkloni. — Čez bršljiški potok na potu v Cegelnico se napravi betonska brv pogojno, če sosednja občina Prečina prispeva polovico stroškov. — Drevored ob Ljubljanski cesti dobi novo okusno zgrajeno betonsko škarpno. Glede naprave novega pokopališča zunaj mesta se določi poseben odsek, ki ima nalogo to napravo izvršiti. V ta odsek so voljeni gg.: Ogoreutz, Kokič, Ulmek, Pavser, Bruner. — Za oddajo petroleja za zadnje četrtletje sta se ponudila trgovca Picek in Butara. Oddalo se je g. Picku, ker je starejši meščan in ker je pri »Meščanski zvezi« odbornik. — Trotoar od hiše št. 46 na Glavnem trgu pa do hiše št. 226 na Ljubljanski cesti se tudi to pot preloži na prihodnje leto; bil je pa že sklenjen l. 1905; enkrat bo že narejen. — Po javni seji sledi tajna

Občutljiv misijonar. V Novem mestu je večkrat videti nekega velikega, črnega gospoda v oblačilu Kristusovih namestnikov. Znan je splošno po imenu »misijonar«. Zakaj in kako, tega ne vemo. Le toliko je znano, da kadar se tega misijonari vidi, se že lahko od daleč po njegovem glasu opazi, da so gospod močno v »drugem nadstropju«. Ker smo mislili, da ta gospod »misijonar« z ozirom na njegove lastne javno kazane slabosti tudi on uvažuje naše grešne slabosti, smo ga pustili na miru, celo iz slučajev, ko ga je bilo za fotografa komično videti, kako se je v stanju »drugač nadstropja« na cesti pred gostilnami oprl na svoj »parazol« sladko ginjen zibal očividno ponašajoč igranje valov kake bolj pomredne reke kot je lenoba od naše Krke. Skratka kar je tudi počenjal, mi ga zato nismo hoteli pribijati na križ javne kritike. Pa smo doživeli da tudi pri Kristusovih namestnikih prevelika obzirnost rada rodi nasprotni sad: prevzetnost. Pretečeno nedeljo smo tega misijonarja videli v družbi širom znanega vse časti vrednega franciškanskega patra Pavla v Trebnjem. Gospodje so si pozeleli ogledati stas in deviško lepoto trebnjskih Marijinih devic. Pustili so jih defilirati okrog cerkve in po trgu, kjer so bili za tak svet posel nastavljeni šotori z vabljivimi slaščicami. Vsi, ki so se muzali pod temi šotori, so se »misijonarju« in patru Pavlu sprošljivo odkrivali in priklanjali. Le pod enim šotorom je stal mož, ki se očividno ni hotel dosti brigati za že iz mesta znanega mu misijonarja. Ta ga je srepo gledal v pričo Marijinih devic, kot da bi ga s tem hotel prisiliti: klobuk dol pred »misijonarjem«! Ali klobuk je kljub temu pozvil ostal na glavi, pravzaprav je bila to čepica. Tedaj pa občutljivi misijonar stopi k šotoru in v svoji sveti jezi začne brskati po mladim svetu znanih lističih z raznimi »pesniškimi izlivi neznanih pesnikov samoukov. Ko nekaj časa prebira n brska, najde njegovo orlovko oko nekaj kar je očividno iskal. »Oj zla fantič ti moj, le pridi k meni nočoj! Boš videl, nkdar ne bo ti žal, če boš če boš pri meni zaspal.« Nekako tako ginfljivo je vabil listič vsakogar, ki ga je hotel kupiti za dva vinarja, v sredi pa je bil zavist že »cukerček«, sladak kakor rožna ustica dekleta Marijine device, ki vabi svojega fanta na pobožne nočne vaje. Ko

pobožni misijonar tisto vabilce prebero, se jim je videlo, da jim je nekda mladeniška kri začela nemirno brcati po žilah. Stopila jim je v svetem ognju iz žlahtne kapljice žareče oči in sveta usta, ki blagoslovljajo, so se na široko razklinile in zaznile: Svinjarije! Kako se drznete take svinarije prodajati! Svet mož je hujše in hujše vpil in razgrajal, nabralo se je polno radovednih okoli šotori. Potem pa se je onemu drugemu možu, ki ni hotel svoje čepice sneti pred znano strašno pobožnim misijonarjem to pobesnelo vpitje že preneumno zdelo in mu jih je par gorkih povedal. Še predno je prišel do točke, ko bi mu jih tudi par gorkih prisolil na vinko rožnata lica, je občutljivi misijonar izginil v — stranišče.

Drobil iz Štajerske. Iz Ptujja se poroča, da je cesar potrdil Orniga za načelnika in plem. Pongratza za podnačelnika okrajnega zastapa. — Iz Št. Jurja o b. j. z.: Ne bi se splašalo skoro niti besedice zgubljati o čukuladi pri nas dne 11. t. m., katero prireditve klerikalno časopisje strašno povzdiguje v nebesa. Bil sem slučajno tisti dan v Št. Jurju in sicer na večer, ko se je čukarija spravljala na vlake. Kdor je je videl, kako disciplinirano povsod naši Sokoli korakajo skupno na kolodvor, in je videl v Šent Jurju, kako so ubogi čuki tu in tam eden žalostno lezli na kolodvor, se je moral prav iz srca nasmejati. O telovadbi čukov sami izgubljati le eno besedo bi pomenilo — profanirati telovadbo. Kako klaverno pa je bilo vse skupaj, vam naj pove sledeča primera. Čukulada v Št. Jurju je bila prireditve v s. g. štajerskega čukovstva, prišli pa so seveda tudi Kranjci. In vendar je bilo čukarije v kroju glasom poročila klerikalne »Straže« komaj 160 (očividci pravijo, da jih ni bilo čez 100). V četrtek 15. t. m. pa se je vršil na Bledu zlet gorenjske sokolske župe (povdajamo, le e n e župe!) in bilo je tam blizu 600 Sokolov v kroju. Ali zdaj pojmite brezpomembnost in smešnost šentjurske čukulade? — V P i š e c a h pri Brezicah se vrši v nedeljo 18. avgusta dopoldne občni zbor in popoldne ljudska veselica tamošnjega bralnega društva. Na obeh prireditvah govori urednik Janko Lesničar iz Celja. — V K o n j a c a h bo 20. avgusta ob 10. dopoldne licitacija lova občin Brezno in Stranice. — S P o h o r j a. Čuje se, da namerava nemško planinsko društvo blizu slovenske Ruške koče zgraditi svojo »St. Heinrichshütte«. Zastonj stezate svoje krepelje po našem zelenem Pohorju. — H u d o n e v i h t o so imeli 15. t. m. v Mislinjski dolini. Strela je udarila na gori Uršuli (1700 m) v cerkev. Ker je strelodov menda pokvarjen, je strela odskočila, razbila več šip in poškodovala en oltar. — Na H u m u pri Ormožu so 14. t. m. zvečer imeli hudo točo, ki je njive, sadovnjake in vinograde strašno potolkla. Bada med prebivalstvom je velika. — L j u b e z e n s k a žaloigra. V 29letno Marijo Karner, uslužbeno v Kralikovi tiskarni v Mariboru, se je zaljubil 22letni mizarjski pomočnik Alojz Jurič, doma iz Moškanje pri Ptujju. V četrtek 15. t. m. je prišel Jurič k njenim staršem, pri katerih je Karner stanovala, in ji je ponudil zakon, kar je pa dekle odklonilo. Zvečer je sedela Karner s svojimi starši v gostilni, ki se nahaja v isti hiši, kjer oni stanujejo. Tja je prišel tudi Jurič in se jim pridružil. Ko so se odpravljali spat, je Marija Karner še šla po mleko. Spremljal jo je Jurič. Med potjo je naenkrat potegnil revolver in ustrelil dekle v desne sence. Dekle se je nezavestno zgrudilo in tudi v petek še ni prišlo k zavesti. Jurič pa si je takoj pogol dve krogli v glavo in je obležal na mestu mrtev. — V L e v e c u pri Celju je med nevihto 14. t. m. udarila strela v gospodarsko poslopje Mihaela Mutca in ubila dva konja v vrednosti 1200 K. — V L j u b e c h n e m p r i C e l j u je prenočeval minoli teden vinski trgovec Jožef Stogar iz Hrvaškega pri krčmarju Ant. Juteršek. Čez noč je pustil zunaj voz z dvema sodoma vina. Ko se je drugo jutro hotel odpeljati, je opazil, da mu manjka v sodih kroj 40 litrov vina. Dognalo se je potem, da so si vino v noči privoščili fantje Ignac Naglič, Martin Steklič, Janez Koželj in hlapec Andrej Kamenšek. Zagovarjali se bodo pred sodnijo. — Iz H o c se poroča, da so tam pri volitvi v cerkvenokonkurenčni odbor dne 16. t. m. zmagali nemškutarji. Pod hočko faro spada deset občin. Nemškutarji so imeli 7 glasov večine. Tudi zanimivo znamenje za uspehe »narodnega« dela klerikalne stranke okrog Maribora.

Smrti padec železniškega sprevodnika. V Mürrzuschlagu je dne 15. t. m. padel pri premikanju vlaka sprevodnik J. Zeilbauer z železnikega voza. Nesreča se je pripetila vsled slabo pritrdjene ograje na vozu. Padel je ravno na tir železnice. V tem trenutku je prišel pa že drug železniški voz, ki je šel čez njega. Zdrabil mu je rebra, da je bil ponesrečenec takoj mrtev.

Katoličani so sprejeli v Nemčiji na katoliškem shodu resolucije glede časopisja, ki bi se za »Dan« glasile sledeče: 1. Naprednjaki naj napredno časopisje podpirajo s sodelovanjem zlasti pa z noticami, splošnega značaja, ali ki se tičejo gospodarskega življenja. 2. Vsaka napredna rodbina imej napreden časopis in naj zanj agitira. 3. V vseh društvih se ima povdarjati važnost naprednega časopisja in dolžnost ga podpirati.

Nesreča v tiskarni. Trinajstletna Terezija Mežnarič, ki je bila zaposlena pri vlaganju na stroj v zagrebški tiskarni Scholz, je bila pri tem poslu tako nespretna in nesrečna, da ji je stroj prijel desno roko in ji zdrobil prste na roki.

Deček ponesreči. Krojačev sin, mladoletni Ivan Valič je splezal v zagrebški okolici na češpljo, da bi natrgal češpelj. Naenkrat mu je odlomila pod nogo veja in deček je padel precej visoko na tla in si zlomil nogo.

Dubrovniški demonstrant obsojeni. Kakor smo svojčas poročali sta bila na dan zagrebškega napada na Cuvaja zaradi dubrovniških demonstracij obsojena Mašo Šišić in Niko Bjelovčić vsak na 35 K globe ali v slučaju neizterljivosti na 7 dni zapore. Državni pravdnik

z obsodbo ni bil zadovoljen in je vložil pritožbo na deželno sodišče v Zadru zaradi prenizko odmerjene kazni. Ravno kar je ta pritožba rešena in je Mašo Šišiću in Niko Bjelovčiću poostrena kaze vsakemu na 15 dni zapore neizpremenljivega v globo. Kazen sta morala takoj nastopiti.

Nesreča pri gradbi železnice. Pri polaganju prečnice na železniški progi v Zagrebu je padele v petek popoldne kotel z zavreto smolo na roko delavcu Selmu Hodžiču in mu zdrobil štiri prste.

Uspeh hrvaških avlatikov v Oseku. Polet pilota Novaka na Mercerjevem balonu prošli četrtek v Oseku se je v vsakem oziru sijajno obnesel. Razen mnogoštevilnega občinstva je bilo pri poletu navzočega mnogo vojaštva oseške posadke in obiskovalcev iz sosednih mest. Pilot Novak se je držal v zraku kake četrt ure in mu je spuščanje in izkrcavanje zelo lepo uspelo. Iz Oseka je odpotoval Mercer v Budimpešto, kjer namerava prirediti z Novakom več javnih poletov v ogrskih mestih. Tudi v materijalnem oziru se je oseški polet dobro obnesel.

50 let predsedel v ječi. Iz Berolina poroča nenavadno vest, da je bil neki obtoženec vsled številnih, razmeroma majhnih tatvin obsojen od raznih sodišč na več kot 50 let zapore. Ta slučaj so spravili na dan 13. t. m. pred berlinsko sodnijo, kjer se je zagovarjal zaradi nove tatvine, že 72 krat obsojeni prejšnji gledališki garderober Stanislav Weyrenthier. Več kot polovico teh kazni izvira z zadnjih treh let. Proti koncu ga je zasledovala vsa sila sodnij, ker je počenjal zločine po vseh mogočih krajih nemške države. Specialist je bil Weyrenthier kot tat na hrani. Utihotapil se je kot abonent na hrano danes tukaj jutri tam in je ob ugodni priliki odnesel, karkoli je kazalo, da se bo dalo spraviti v denar. Ko so obtoženca prišli, se je oglasilo vse polno sodnij, da ga jim izroče. Ker so pa prihajale še vedno nove ovadbe še niso mogli dozdat izreči proti njemu postavne kazni v največjem obsegu 15 let. Med drugim je bil obsojen tudi v Halberstadtu na večletno ječo. On je pa obsodbo pobijal dokazujoč svoj »alibi«. Trdil je namreč, da dotičnega dne, ki ga navaja obtožnica ni mogel krasti v Halberstadtu, ker je ravno istega dne izvršil tatvino v Schönebergu pri Berolinu. Schönberška sodnija je ta njegov dokaz potrdila, tudi okradena gospodinja ga je še dobro poznala, zato je morala sodnija v Halberstadtu njegov »dokaz« upoštevati in pripisati še eno leto ječe k prej mu odmerjeni kazni.

Z naših letovišč!

Začetek.

Ker ste začeli prinašati poročila z naših letovišč, naj vam napišem par opomb o letoviščih, ki sem jih obiskal na svoji poti iz Štajerskega na Kranjsko.

Iz Štajerskega na Kranjsko vodi več poti: ena je železna cesta skozi Zidan most, potem so vozne ceste skozi Trojane, ali skozi Gornji Grad, veže pa nas tudi več gorskih poti, med temi gre ena čez Kamniško sedlo in to sem hodil jaz.

Nikar se ne ustrašite, češ, da sem prijel previsoko. Ne, pot iz Štajerske na Kranjsko čez Kamniško sedlo je nekaj zelo zanimivega, morebiti ena najlepših poti čez naše severne alpe. Prehodi jo lahko vsak in si ogleda pri tem nekaj najlepših točk v naših kamniških planinah. Ker nisem tak »planinski kozel«, da bi divjal samo po najvišjih vrhovih, ampak me zanimajo tudi doline, hočem vam na kratko popisati celo pot.

Dolinske posebnosti.

Kdor potuje po naši lepi zeleni Štajerski se mora privaditi na nekatere posebnosti, ki mu morebiti tekom let lahko preidejo v meso in kri, da jih niti ne čuti ampak s početka ga motijo. Pravzaprav to niso posebnosti. Tako n. pr. se moraš privaditi, da zahtevaš v Celju slovensko vozni listek, pa dobiš popolnoma nemškega, istotako n. pr. v celi Savinjski dolini ne dobiš niti enega slovenskega napisa — ampak sama predrzno spakedrana nemška imena. To je nesramnost naše slavne železnice. Pravijo, da so vložili že več prošni, pa nič ne pomaga. Občina Kokerje je najbolje pričla, koliko smisla imajo na cesarskem Dunaju za pravičnost. Poleg te nemške posebnosti se moraš navaditi na slovensko narodno posebnost, da ti v slovenskih narodnih gostilnah postrežejo z nemškim pivom. To je tudi nesramnost. Za vsiljene nemške napise se revanžiramo z nemškim pivom. Pravijo, da se človek temu privadi. Potoval sem nekoliko prehitro, da bi se bil privadil. Pa ne mislite, da so na postajah samo nemški napisi, ali v gostilnah samo nemško pivo. Takih nemških posebnosti je več: nemško občevarje, nemški listi, nemški lepaki... Pa pravijo, da sedaj ni ugoden čas za politiko, zdaj so na vrsti počitnice, letovišča, kopališča, zabava...

Na pot.

Tisti, ki niso hoteli iti z menoj, so se lahko kesali. Zbali so se, ker je bil dež; kakor da se vreme ne izpreminja. Tako sem odšel popolnoma sam; pravijo, da to ni prijetno; toda človek mora vedno skušati doseči, da njegova sreča in zadovoljnost nista odvisna od drugih. Tako sem se vozil po Savinjski dolini, z menoj se je vozil tudi moj znanec iz novejšje dobe. Zanimala ga je tudi politika posebno ljubljanski dogodki. Govorila sva nekaj časa o tem, od kod prihaja t. zv. narodni socializem, ali je naraven, ali je narejen, ali je potreben ali je odveč, ali ima bodelčnost ali je samo prehod — dokler nisem imel vsega dovolj in sem rekel: »Glejte ven skozi okno; vsaka vas je bolj zanimiva nego slovenska politika«. Zunaj je bilo. Mimo nas so hitela najprej polja polna hmelja, potem lepi zeleni grčki, vasi, gozdi... »To je nemško«. »To so kupili Nemci?«... »Tam stavlajo Nemci...« Vidite, to je zanimivo, ne pa ljubljanski prepir...

Ob Savinji.

Zjutraj ob 4. sem stal pred gostilno v Mozirju in gledal v nebo. Ni kazalo posebno dobro: vse je bilo oblačno, megleno, temno. Hladno je bilo tako, da bi človek mislil, da je jesensko jutro — in vendar je bila šele prva polovica avgusta. Jos imamo splošno hladno vreme, kar čutijo posebno naša gorska letovišča. Moče in deževja je dovolj in le malo stalnih lepih dni. Tako vreme vpliva neugodno in že sedaj se kaže, da letos bomo imeli lepe sezone. Dandanes imamo le to letovišče: glavna, velika letovišča, ki jih poznajo pred vsem tuji in domača letovišča. Domači letovišči je povsod mnogo, saj vsak meščan rad nekoliko odide na deželo. Naše gorenjske vasi ob podnožju gor postajajo bolj in bolj priljubljene zbirališče srednjih meščanskih slojev, ki si ne morejo privoščiti drugega bivanja na večjih letoviščih, ravnotako prijetni za letno bivanje so podgorski kraji v Karavankah, Kamniških planinah, Tavrijskih alpah itd. Letovišče je pri nas mnogo in mnogo lepih.

Beseda o potih.

Da marsikateri naš gorski ali podgorski kraj ni tako obiskan, kakor bi zaslužil, temu vzrok so slabe prometne razmere. Pa to je že stara pesem. Dandanes se bje za vsako železniško progo hud dolgoleten boj in celi okraj so v teh letih nad in obljud gospodarsko uničeni, ker ne morejo naprej... Kako je z našimi poslanci je znana stvar: vlada pa tudi vedno bolj misli na vojno, kakor pa na gospodarske razmere svojih narodov.

Tako čakamo od leta do leta rešitve, in mnogi lepi naši kraji leže pokopani in pozabljeni tam pod planinami, ker leže predaleč od sveta. To velja posebno glede krajev v podnožju Savinskih alp, ker železniško vprašanje o podaljšanju kamniške železnice čez Gornji Grad itd. nima večje veljave, kakor kamniški vlak. Zato je mnogo lepih strani naše domovine svetu nepoznanih. Res je, da čista narava k sebi vabi prijatelje narave — res je pa tudi, da moderen človek ljubi komfort.

Družba.

Poštni voz je stal pripravljen. Ura je bila pol petih. Dva potnika sva se vsedla v voz in kočijaž je pognal. Mozirje je znan slovenski narodni trg. Tu je bival Aškerc kot kaplan. Okolica je zelo lepa, hribovita. Moj sopotnik je začel pogovor. — »Tu je drugačen kraj nego v Ameriki.« S tem je povedal, da gre iz Amerike. Pušil je navaden tobak iz ameriške pipe. Vrača se že drugi iz Amerike — tretji pa bi šel tja šele potem, ako bi šli vsi drugi; tako hudo je potovati; pripeljal se je čez Trst s »Franc Jožefom«. — To je velika ladja v šest nadstropij; še večja je bila »Titanic«, ona, ki se je potopila; sedaj menda stavijo eno ladjo še mnogo večjo. »Mari naj bi napravili tako dolgo, da bi segala od Evrope do Amerike...« — Amerikanec pripoveduje o raznih znanjih. Pa ta Jože mu je naročil, naj nese ženi pozdrav, tam kaže hišo, iz katere sin se je v Ameriki ponesrečil, o nekem Janezu pripoveduje, da sta skupaj delala. V Ameriki pravi — je še mnogo ljudi. Se milijon let jih ne bo preveč. V oni državi, kjer je bil, je še za 800 milijonov prostora. Na poti domov je videl razne tujce; tudi Afriko je videl; drugi gredo še 30 dni naprej... Jaz in kočijaž poslušava tiho njegovo pripovedovanje.

Jutro.

Med tem se je počasi danilo. Megle so se razhajale, oblaki so pluli visoko pod nebom. Konja sta leno tekla svojo pot. Cesta je bila ozka, slaba, premočena. Po dolini okoli je ležala skoraj slana. Na levi pod hribi šumi Savinja. Ob cesti se zdaj pa zdaj pojavi hiša, žaga, mlin. Po gorah je mnogo cerkev. Pustili smo za seboj prijazni Nazaret; dolina se oži... Povsod se vidi še hmelj. Hmelj je postal važen pridelek vse savinjske doline.

Srečujemo ženske, ki gredo s hoši na hrbtnu v Mozirje. Kočijaž razlaga, da je zdaj glavna stvar hmelj.

»Hoop!... Voz poln ljudi je nam pridrdral nasproti. Sprejaj voznik, poleg njega mlado dekle s šopkom v roki, poleg nje fant, zadaj pa poln voz, po trije in štirje v vrsti. Mislim sem, da je svadba. — V Ameriko gredo« pojasnjuje kočijaž.

»Ti ne pojdejo čez Trst,« razlaga sopotnik amerikanec, »morali bi predolgo čakati. Ampak zdaj je slaba tam, posebno za ženske. Slišal sem, da tu našli rudo. Naj bi vendar kaj kopali, prišlo bi kaj denarja v deželo in ljudem bi ne bilo treba iti po svetu.«

Gorenja Savinja.

Vozili smo dve uri do Ljubnega. Od tu gre pošta (zjutraj na Gornji Grad). Turist mora torej peš dalje navzgor ob Savinji. Ako človek prej preračuna pot, se mu zdi zelo daleč: od postaje do Mozirja skoraj eno uro, od Mozirja do Ljubnega skoraj dve uri, od Ljubnega do Loča dve uri, od Loča do Solčave dve uri, od Solčave do konca Logarjeve doline dve uri. — To je dolga pot — toda tako bogata naravnih krasot, kakor malokatera druga v naših alпах. Ako bo železnica vsaj deloma te kraje svetu približala, bo odkrila mnogo naših naravnih krasot. Pot ob Savinji navzgor je gotovo ena najlepših poti v naših gorah. Vsak trenutek se odpirajo nove partije. Bistra Savinja šumi in spremlja popotnika s svojo gorsko pesmijo; kakor da pripoveduje o krasotah, ki so tam gor ob njenem izviru. Že se kažejo tam gorski hrbti; okoli in okoli se dvigajo solčavske planine. Koliko krasnih izletov se nudi tu vsakemu letoviščarju. Toda to je daleč od sveta. Dve uri. Loče. Dve uri. Solčava. Še eno uro. Ozka pot, še vedno ob Savinji. Naenkrat se svet odpre, kakor raj.

Logarjeva dolina.

Ne vem, če je katera dolina v naših alпах tako lepa kakor Logarjeva dolina. Ko bi šlo na glasovanje, bi dobila morebiti večino glasov

zase. Ko bi v Vratih ne bilo severne stene Triglava... Pa kdo bi to ugibal. Resnica je, da nihče ne ve kako krasna je Logarjeva dolina, dokler je ne vidi. Ogromno ozadje vrhov, belih, strmih, vabljivih... pod njimi pa lepa zelena ravna dolina z zelenim drevjem na koncu. Vesel je potnik pogleda, ki mu je plačilo za pot.

Potniku, ki je prišel sem, je navaden cilj Okrešelj. Poldrugo uro nad dolino stoji lepi Frischaufov dom, ena najlepših gorskih koč na šega planinskega društva. Od tam je le še poldrugo uro na Kamniško sedlo. Sicer je takoj od tu tudi pot na Ostrico, ali na Železno kapljo (4 ure), toda mi gremo le za kratek čas iz Stajerskega na Kranjsko in gledamo naša letovišča. Zato gremo naravnost po dolini, ustavimo se ob slapu Rinke in v dobri uri sedimo na Okrešlju.

Gorsko letovišče.

Rekli smo, da letos alpska letovišča zaradi neugodnega vremena ne bodo imela najlepše sezone. Tudi naše gore letos nimajo mnogo jasnočistega neba. Zato ne leze nanje toliko turistov, kakor bi jih sicer. Številke v gorskih kočah pa vendar kažejo, da se število turistov množi. Primerjali smo tekoče število letošnjih obiskovalcev na Okrešlju in na Sedlu in povsod so že mnogo večje številke. To je veselo znamenje za bodočnost. Napačno je vedno v dolini čakati lepega vremena, ali po dolini dočevati gorsko vreme. Imamo čim dalje več vnetih domačih turistov in postala je dobra navada, da vsak rad malo na gore zleze. Zato imajo gore letos vkljub navidez slabemu vremenu večje število obiskovalcev nego lani. Saj pa tudi naše gorske koč nudijo mnogo užitka tudi onim, ki jim ni za gore in za razgled. Pot z Okrestja na Sedlo je naravnost imenitna, s Sedla doli gre pa kar sama. Zato je ne bom popisoval. Razume se, da smo se ustavili v Bistrici.

Konec.

Kamniške Bistrice ne bom opisoval, ker jo vsak Ljubljčan pozna. Pravijo da bodo tam napravili hotel — ali nekako planinsko kolonijo. Bistrica bi bila res zelo primerna za kaj takega. Tako blizu in taka lepa gorska samota. Ima vse lastnosti, da se še lepo razvije. Postrežba v naših gorskih kočah, prenočišča in druge stvari — delajo čast našemu planinskemu društvu in oskrbnikom. Tudi gorske poti so dandanes take, da omogočijo vsakemu pot na gore. Zato naj bi slovenske planine dobile predvsem med nami mnogo prijateljev, privedimo pa nanje tudi mnogo svojih znancev, ki bodo raznesli njih slavo v svet.

Vračal sem se domov prav zadovoljen in sem se vozil s slavnim kamniškim vlakom. Tudi v Kamniku na letovišču pravijo je letos precej gostov — ko bo električna razsvetljava, tramvaj itd., jih bo še mnogo več. — Kamničan — namreč vlak — je zadnje čase take uganjal, da sem resno premišljal o njem. Ima toliko sorodnega z vsemi našimi razmerami. Tu me dregne neki znanec: »Ali si čul, kaj je v Ljubljani?« — »Kaj?« — »Polemika zaradi narodnih socialistov.« — Tako je bilo zopet konec vsega lepega in krasnega. Komaj si človek nekoliko odpohi na gorah od one večne puste pesmi — in že se zopet začne. Na celi poti je toliko lepih zanimivih vprašanj, tu pa naj se človek ubija z brezplodnimi in nepotrebnimi problemi. Da naša letovišča so naša važna vprašanja.

Najnovejša telefonska in brzojavna poročila.

ODLIKOVANJA.

Dunaj, 18. avgusta. Cesar je podelil finančnemu ministru vit. Zaleskemu in notranjemu ministru Heinoldu red železne krone I. razreda.

DEŽELNOZBORSKE VOLITVE NA MORAVSKEM.

Brno, 18. avgusta. Kakor poročajo časopisi, se bodo nove volitve za moravski deželni zbor vršile oktobra meseca.

POSLANEC MLČOH PONESREČIL.

Kromeritz, 18. avgusta. Češki poslanec Mlčoh je na neki vožnji tako nesrečno padel z voza, da si je zlomil desno roko in desno nogo in zadobil tudi notranje poškodbe. Njegov položaj je zelo opasen in bo baje zelo težko okrevati.

KOKOVCEV V BERLINU.

Berlin, 18. avgusta. Ruski ministrski predsednik Kokovcev odpotuje septembra meseca v Berlin, kjer bo imel z nemškim ministrskim predsednikom Bethmannom-Hollwegom daljšo konferenco.

POLOŽAJ NA BALKANU.

Dunaj, 18. avgusta. Nemčija in Italija sta baje že privolili v Berchtoldovo akcijo. Iz Rusije še ni prišel odgovor. Francija bo odgovorila šele potem, ko pride odgovor iz Rusije in Anglije.

Solun, 18. avgusta. V El Basanu se je zbralo okolo 3000 Albancev, ki nameravajo zasedi sosednje okraje. Vlada jim bo poslala nasproti svoje vojaštvo.

Solun, 18. avgusta. Albanski voditelji so v Prištini sklenili pozvati Bejram Zura, ki je zasedel Skoplje, naj se zopet umakne iz mesta s svojimi četami.

Solun, 18. avgusta. Ibrahim paša je dobil od vlade nalog, naj sporoči albanskim voditeljem, da vlada nikakor ne more privoliti v njih zahtevo, da bi Albanci odslužili svoja vojaška leta v evropski Turčiji.

Solun, 18. avgusta. V Stajerovu (vilajet Bitolj) so pobegnili iz ječe vsi kaznjenci.

Carigrad, 18. avgusta. V Skoplju je sedaj nad 15.000 Albancev. Vojakom primanjkuje prenočišča.

Cetinje, 18. avgusta. V okraju Berane plenijo Albanci v zvezi s turškim vojaštvom že cele tri dni. Nebroj rodbin je pobegnilo v gore. V okraju vlada velikansko razburjenje.

CAR V MOSKVI.

Petrograd, 18. avgusta. Ruska carska družina odpotuje 7. septembra v Moskvo, kjer ostane do 12. septembra.

25LETNICA VLADANJA BOLGARSKEGA KRALJA.

Sofija, 18. avgusta. Povodom 25letnice svojega vladanja je kralj Ferdinand podelil bolgarskemu eksarhu red Sv. Cirila in Metoda.

STRAŠEN POŽAR.

Petrograd, 18. avgusta. Mesto Arhangelsk je v ognju. Gasilna društva so brez moči, ker nimajo dovolj gasilnega crodja.

Odgovorni urednik Rađivoj Korene.

Last in tisk »Učiteljske tiskarne«.

Lasne kite

po 5, 7, 9 in 12 K. Barva za lase in brado »Neril« od dr. Drallea v steklenicah po 2 in 4 K. — Lasne podlage in mrežice vse vrste. — Lasulje, brade, šminke itd. za gledališča. — Šminke in puder za ulico, vse po jako zmernih cenah priporoča

Štefan Strmoli, Ljubljana

Pod Trančo 1 (zraven čevlarskega mostu) izdelovalnica za vsa lasna dela.

Knjigoveznica
A. Feldstein
v Ljubljani
Radeckega cesta 12
se najtopleje priporoča.

„V senci jezuita“

Novi roman „Dneva“!

Naš drugi roman „Hiša St. Pol“ se bliža koncu. Sledi mu „V senci jezuita“, velik zgodovinski roman iz časov vlade francoskega kralja Franca I. Izmed glavnih oseb, ki v njem nastopajo, naj omenimo samo Ignacija de Loyola, ustanovitelja jezuitskega reda; naši bralci dobe s tem romanom jasno, pretresljivo sliko peklenških spletk teh „vojščakov Kristovih“. Nastopajo pa tudi osebe, znane iz romana „Otroci papeža“: Vitez Ragastens, Beatrice, njih sin ter zvesti Spadacappa.

Povejte vsem, ki so čitali ta roman, da se „V senci jezuita“ nadaljujejo

„Otroci papeža“

„Učiteljska tiskarna“

v Ljubljani

r. z. z. o. z.

Frančiškanska uica štev. 8

je najmoderneje urejena in opremljena za tisk vsakovrstnih tiskovin: knjig, brošur, urad. tiskovin, not, lepakov, vizitk, in kuvert.

Litografija. - Stereotipija. - Najmodernejša črke in okraski. Tisk v različnih barvah. Najfinejša izvršitev. Solidna in točna postrežba.

Železje je zaročljalo...

Odpri je oči in okoli in okoli je vladala neprodorna tema. Globoko je vzdihnil, kakor bi se prebudil iz spanja.

— Odette! je kriknil hipoma...

— Odette!... Odette!... se je odbilo od stera in zamrlo pod stropom. Živali so prestrašene švignile po celici. Na lice, na glavo mu je kapljala topla smrdeča voda, da se je stresel gnusobe.

Nagnil je glavo na prsi in plakal...

XIX.

Plat zvona.

Kraljica se je zbudila po tisti noči šele proti večeru. Sledeči dan je preživela popolnoma sama; zdaj je besnela po stanovanju, kakor nora, zdaj je izbruhnila v krčevito ihtenje, nato se zopet za hip umirila in kovala str. načrte. Po preteku drugega dne pa se ji je vrnila vsa njena mirnost in razsodnost. Nahačala se je tik pred velikimi dogodki in rabila je vso svojo srčnost in odločnost.

V prvi vrsti sta ji bila na misli Odette in vojvoda. Vedela je, da poskusi vojvoda drugič, odvesti deklico v svojo palačo. Če bi ne šlo z lepa, bi jo ugrabil nasilno; zato je morala hiteti in biti pripravljena, preprečiti za vsako ceno to nakano. Trdno je bila odločena, da žrtvuje rajša vojvodo, nego da bi dala niti deklici iz njene oblasti.

Nastavila je po Hiši Saint-Pol vse polno ogleduhov; največ se jih je nahajalo v Odettini bližini.

in se omamlja v blaženosti v nepretrganih spominih na njo...

Zopet je utihnil.

Kraljičino obličje je postalo voščeno blede. Ječa je odmevala v jeku dveh, strastnih, neizmernih boli...

Bakljin plamen se je dvigal ravno kakor slop in izginjal v siv dim, vzpenjajoč se proti stropu.

Passavantu so se orosile oči. Klečal je v blatu in roki sta mu počivali sklenjeni v naročju. S telesom se je naslanjal ob zid in nagibal udano glavo v stran...

Ni videl, kako se je kraljica komaj vidno zganila in se mu jela bližati... Se le je stala tik pred njim in je njena bela tunika zableščala pred njegovimi očmi, se je sunkoma stresel, da je zaročljalo železje, kakor prestrašeno.

Iztegnil je roko, z drugo si je pokrili oči... Kraljica pa se je jela polagoma, enakomerno sedati...

Kolena so se pogreznila v mokro zemljo, telo se je upognilo v hrbtnu, da so se nasukljane kitice zlatih las dotaknile tal.

— Ljubim te, brezmejno te ljubim, moja duša trpi muke tisočero peklov in moje srce je boleča, pekoča, krvava rana...

— Kraljica, je trepetaje izpregovoril plemič, vaše trpljenje me zadeva v dno srca... ukročeni, uničeni pred mojimi nogami se vzbude, zakaj vaše sovraštvo je silnejše od vaše ljubezni, hudournik vašega srca je spremljan od temnejših oblakov, nosečih gorje in nasilje.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo vladno vabilo na novo naročbo, stare p. n. naročnike pa, katerim je potekla končna mesečna naročnina, prosimo, da jo o pravi času obve, da pošiljanje ne preneha in da dobe vse številke

„DAN“

velja v Ljubljani na dom dostavljen:
Vse leto . . . K 18.— Četrta leta . . . K 4-50
Pol leta . . . K 9.— En mesec . . . K 1-50

V upravnistvu prejemam na mesec K 1-20.
S pošiljanjem po pošti v Avstriji velja:
Vse leto . . . K 20.— Četrta leta . . . K 5.—
Pol leta . . . K 10.— En mesec . . . K 1-76
Za Nemčijo vse leto K 24. Za Ameriko in druge dežele vse leto 30 K.

Naroča se lahko z vsakim dnem, a hkratu se mora poslati tudi naročnino, drugače se ne oziramo na naročilo. Pri reklamacijah naj se navede vedno dan zadnjega plačila naročnine.

List se ustavlja 10. dan po poteku naročnine brez ozira vsakemu, kdor je ne vpošlje o pravi času.

Upravištvu „DNEVA“.

„DAN“ se prodaja

po 6 vin.:

1. V Gorici: Karol Schmelzer, južni kolodvor Ter. Leban, Corso Verdi 20, Jan, Sardagna, Gosposka ul. 9, U. Likar, državni kolodvor.
2. V Kranju: Adamič, Glavni trg; Rant; Sifer na kolodvoru.
3. Na Bledu: Pretnar in A. Wölfling.
4. V Bohinjski Bistrici: M. Orobotek
5. V Radovljici: Oton Homan.
6. V Škofji Loki: M. Žigon.
7. V Idriji: tiskarnar Sax.
8. V Cerklji: K. Werli.
9. Na Rakeku: A. Domicelj.
10. V Gor. Logatcu: Josip Rus.
11. V Postojni: I. Marinčič.
12. V Št. Petru na Krasu: K. Schmelzer.
13. V Novem Mestu: Josip Kos.
14. V Opatiji: A. Tomašič.
15. V Reki: J. Trbolevič.
16. V Divači: K. Schmelzer.
17. V Komnu: A. Komel.
18. V Nabrežini: K. Schmelzer.
19. Na Zidanem mostu: M. Peterman.
20. V Celju: Zvezna trgovina.
21. V Mariboru: Vilko Welzl.

Sirite, kupujte in naročajte „Dan“! Prijavljajte nove naročnike!

Pozor!

Radi preselitve se proda različno, še dobro ohranjeno pohištvo, kot kompletna spalna in jedilna soba, knjige, zastori, žimnice, različni okraski za stanovanje, kuhinjska posoda i. t. d.

Kje, pove „Prva anončna pisarna“.

Glavno zastopstvo dunajske družbe za gradbo centralne ventilacijske kurjave s svežim zrakom

v Ljubljani, Nova ulica št. 3

prevzema vsa v to stroko spadajoča dela, kakor novo in delno vpeljavo in montiranje te kurjave v nova in stara poslopja. — Centralna ventilacijska kurjava s svežim zrakom je najidealnejša, najcenejša, najzdravljivejša in najzdravljivejša kurjava za stanovanja, urade, trgovske lokale, vile, šole, gostilne, cerkve itd.

A. SKAZA,

glavni zastopnik za Kranjsko in Primorsko.

Krojaštvo
Ivan Kersnič
v Ljubljani 249
Sv. Petra cesta št. 32, I. nad.
(poleg kavarne „Avstrija“)
najnovejše mode, solidno delo, zmerne nizke cene, znano pohvalna postrežba.

Slovenci! Spominjajte se naše prekoristne Ciril in Meto² dove šolske družbe!

„DAN“ se prodaja v Ljubljani v sledečih tobakarnah

JUŽNI KOLODVOR, na peronu.
DRŽAVNI KOLODVOR.
BLAŽ, Dunajska cesta.
SEVER, Krakovski nasip.
PICHLER, Kongresni trg.
ČESARK, Šelenburgova ulica.
DOLENC, Prešernova ulica.
FUCHS, Marije Terezije cesta.
MRZLIKAR, Sodna ulica.
ŠUBIC, Miklošičeva cesta.
ZUPANČIČ, Kolodvorska ulica.
PIRNAT, Kolodvorska ulica.
ŠENK, Resljeva cesta.
KOTNIK, Šiška.
TIVOLI, na žel. prel. pri Nar. domu.
KOŠIR, Hilšerjeva ulica.
STIENE, Valvazorjev trg.
SUŠNIK, Rimska cesta.
UŠENIČNIK, Židovska ulica.
KLEINSTFIN, Jurčičev trg.
KRIŽAJ, Sp. Šiška.

WISIAK, Gosposka ulica.
KUSTRIN, Breg.
TENENTE, Gradaška ulica.
VELKAVRH, Sv. Jakoba trg.
SITAR, Florjanska ulica.
BLAZNIK, Stari trg.
NAGODE, Mestni trg.
KANC, Sv. Petra cesta.
TREG, Sv. Petra cesta.
KUŠAR, Sv. Petra cesta.
PODBOJ, Sv. Petra cesta.
ELSNER, Kopitarjeva ulica.
BIZJAK, Bohoričeva ulica.
REMŽGAR, Zelena jama.
SVETEK, Zaloška cesta.
KLANSEK, Tržaška cesta.
JEZERSEK, Zaloška cesta.
LIKAR, Glince.
STRKOVIČ, Dunajska cesta.
STRAVS, Škofja ulica.
TULACH, Dolenjska cesta.

Prihod vlakov v Ljubljano iz:

Dunaja . . .	12 ⁵⁵	3 ¹⁶	4 ⁴⁸	5 ⁵⁵	9 ⁵⁶	12 ⁴⁷	5 ²¹	8 ⁵⁵	5 ³¹
Trsta . . .	12 ⁰²	4 ⁰⁹	9 ⁰⁴	11 ²¹	2 ⁵¹	6 ¹⁴	9 ⁴⁷	11 ¹⁵	
Trbiža . . .	7 ²³	9 ⁵¹	11 ¹⁴	4 ²⁰	7 ⁰⁰	8 ¹⁵	11 ²³		
Kamnika . . .	6 ⁴⁷	11 ⁰⁰	2 ⁴¹	6 ¹⁵	10 ³⁸				
Rudolfovega . . .	8 ⁵⁸	3 ⁰⁰	9 ¹³						
Kočevja . . .	8 ⁵⁸	3 ⁰⁰	9 ¹³						
Vrhnike . . .	6 ³⁸	10 ³⁶	7 ²³						

* Brzovlak. ** Vozi ob nedeljah in praznikih.

Odhod vlakov iz Ljubljane proti:

Dunaju . . .	12 ⁰⁵	12 ¹⁸	4 ³⁹	7 ³⁶	11 ³⁶	3 ¹¹	6 ¹¹	9 ⁰⁵	10 ⁴⁵
Trstu . . .	1 ²⁸	3 ²²	5 ¹²	8 ⁰⁸	10 ⁰²	1 ⁰⁴	5 ¹¹	8 ⁰²	
Trbižu . . .	1 ⁵⁴	6 ⁵²	9 ⁰⁵	11 ³⁰	3 ³⁹	6 ³⁵	10 ⁰⁸		
Kamniku . . .	7 ²⁵	11 ⁵⁰	3 ¹²	7 ¹⁵	11 ⁰⁰				
Rudolfovem . . .	7 ³²	1 ³¹	7 ⁴⁴						
Kočevju . . .	7 ³²	1 ³¹	7 ⁴⁴						
Vrhniki . . .	7 ³⁵	1 ¹⁸	8 ¹¹						

* Brzovlak. ** Vozi ob nedeljah in praznikih. † Od 31. maja oziroma 1. julia.

Učiteljska tiskarna v Ljubljani
izvršuje vsa tiskarska dela okusno in po zmernih cenah.
Zaloga županskih in drugih uradnih tiskovin.

„DAN“ se prodaja po vseh tobakarnah po 6 vin.

„Angleško skladišče oblek“
O. Bernatovič, Ljubljana, Mestni trg št. 5.

naznanja

okasijsko prodajo

poletnih oblek in slamnikov za gospode in dečke, ter poletne damske konfekcije z globoko reduciranimi cenami.

nego je silna luč solnca, da bi jili premagala...
Vaša ljubezen je obsojena biti maternica, iz katere se kote sikajoče kače, ki jih bo vaša roka v besni, maščevanja, uničevanja polni srditosti razmetale na glave nesrečnikov... in morebiti sem prvi na vrsti jaz...

Kraljica se je stisnila k njemu, plaho in udano, kakor na smrt utrujena golobica.

— Molči, ne sipaj strašnih kletev na mojo glavo, je tiho šepetala, usmili se me... Pred teboj klečim v blatu in te prosim ljubezni. Daj, da izbršem s poljubi madeže raz tvoje obličje, da naslonim svojo glavo na tvoje prsi... Daj, reci besedo, pokliči me, obsenči me z žarkom ljubezni... Ljubim te, ljubim te!

Njeno šepetanje je plašno begalo po zaduhli ječi. Prasketanje baklje je strašljivo motilo zamirajoče prošnje...

Passavant je smrtnobled zaprl oči... Skupina njih teles je vsebovala mrtvaško veličastnost. On priklenjen za noge in roke na zid in pred njim ona, kraljica Francije, na kolenu, v blatu in smradu...

— Idite, madame, je šepnil plemič s posiveliimi ustnicami, idite. Govoril sem z vami in zdaj se izročam v roke usodi... Nimam želje, nimam prošnje... Niti zase, niti za njo, ki jo ljubim...

— Odette!
— Da, madame, Odette! Oba sva v božjih rokah...

Kraljica se je krčevito zdrznila, kakor bi se predramila iz težkega sna. Sunkoma je bila na nogah; burno je pritisnila roki na srčno stran in je turobno zajejala:

— Kako prokletstvo nosim v prsih, kak ogenj požira vso notranjost in kaka muka mi razjeda možgane! Peklenko trpljenje! Odette, oh, zmagala si nad menoj! Koliko sovraštvo je nakopičenega do tebe v mojem srcu. Brezmejno ljubim njega, ki ljubi tebe in ti si ki netiš mojo maščevalnost in razžarivaš strasti mojega bitja, ti si njegov krvnik, ti zločin, radi katerega ga izročam morišču. Ha, ha, gorje mu, ki poželi isto, kar Izabela, kraljica Francije. Glej, kako se umika ljubezen, kako izginja nje razkošna prelest, nje božanski svet iz mojega srca pred sikajočim, strašnim zmajem maščevalnosti... Gorje, gorje! Že je postavljeno morišče in že je pripravljena zadnja tvoja ljubica, ki se ji ne moreš ustavljati! Glej, kako ti miga v pozdrav in v slovo! Brez krvi je njeno telo, brez ljubezni...

Kraljica je stala sredi ječe, roke je širila od sebe, glava ji je ležala v tilniku, kakor ob občutku grozne bolečine in celo telo se ji je burno stresalo. Passavant je poslušal, bolj podoben mrliču nego živemu, svojo in njeno obsodbo. Ljice mu je pokrivala grenka trpkost.

Dolgo je še odmevalo po ječi kraljičino noro smejanje, in mu rezalo do kosti. On pa je mižal in se ni gnil. V zamaknenju je gledal Odette, vso svetlo, belo, rajsko lepo in se je poslavljajal od nje...

Polagoma pa je zopet jela prikazen izginjati in luč je ugašala. Koprneče je iztegnil roke za njo...

„Dan“ je edini slovenski neodvisni politični dnevnik.
„Dan“ je najbolj informirani slovenski dnevnik.
„Dan“ je edini slovenski dnevnik, ki izhaja tudi ob nedeljah in praznikih.
„Dan“ je najodločnejši neodvisni jutranji list.
„Dan“ je najcenejši napredni dnevnik; posamezni izvodi po 6 vinajev, s pošto mesečno le K 1-70.
„Dan“ je razširjen v najširših ljudskih slojih, ker ga vsakdo rad čita in je zato jako uspešno oglaševanje v njem.

Učiteljska tiskarna

priporoča v nakup vsemu učitelstvu, vsem učiteljskim društvom in vsem okraj. učiteljskim knjižnicam

po vsebini in opremljenosti krasno Ganglovo knjigo:

Beli rojaki.

Elegantno vezana knjiga slane 3 K, — broširana 2 K 60 vin., s poštnino 26 vinarjev več

Knjoča se v Učiteljski tiskarni v Ljubljani.